

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/135/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5611210408
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5611210408.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v právnej veci žalobkyne: D. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. K., I. XXXX/X, právne zastúpenej Mgr. Martinom Čižmárom, advokátom so sídlom v D. D., F. XXXX/XX, proti žalovaným: 1/ Stavebné bytové družstvo Liptovský Mikuláš, so sídlom Liptovský Mikuláš, Kollárova 3, IČO: 00 222 011, právne zastúpené JUDr. Janou Čončolovou, advokátkou so sídlom v Q. K., C. XX a 2/ K. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/X, o zaplatenie 2140,77 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 10C/252/2011-175 zo dňa 12. júna 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovaným 1/ a 2/ **p r i z n á v a** voči žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom (jeho výrokom I.) okresný súd pri aplikácii § 164 CSP zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 10C/103/2010. Mal za to, že žalobkyňa nepreukázala, že v uvedenom súdnom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v prebiehajúcim spore. Predmetom sporu vo veci vedenej pod sp.zn. 10C/103/2010 totiž bolo vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zmluvnej pokuty, ktorá bola uhradená v roku 2007. Je preto zrejmé, že sa nemohlo jednať o totožné plnenie, ako plnila žalobkyňa v roku 2009. Navyše, zo špecifikácie dlhu, ktorý žalobkyňa s manželom uhradili, vyplynulo, že dlh nepozostával zo zmluvnej pokuty, ale len z nedoplatku na vyúčtovaní služieb spojených s užívaním bytu za rok 2008 a nedoplatku na zálohových pláťbách na služby spojené s užívaním bytu za rok 2009.

2.Nadväzne súd prvej inštancie v celom rozsahu (výrok II.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa (a pôvodnej a j žalobca 2/) domáhali voči žalovaným zaplatenia sumy 2.140,77 eur spolu s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť úhradou dlhu žalovanej 2/ a jej (vtedajšieho/ bývalého) manžela, W. (syna žalobcov) žalobcami vo výške uvedenej v stave konta správy priestorov zo dňa 14.09.2009. S poukazom na § 451 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 454 a § 534 OZ (všetky ustanovenia citované v napadnutom rozsudku) totiž dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

3.Primárne (vo vzťahu k žalovanému 1) okresný súd konštatoval, že nemal preukázaný vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného 1). Existencia dlhu žalovanej 2) a jej bývalého manžela voči žalovanému 1), ktorý splnila žalobkyňa a jej manžel, bola v konaní preukázaná a žalobkyňa ho napokon (po predložení listinných dôkazov žalovaným 1)) ani nerozporovala. Dlh pozostával z nedoplatku na vyúčtovaní za služby spojené s užívaním bytu za rok 2008 vo výške 796,16 eura

(vypočítaného ako rozdiel medzi celkovými nákladmi na byt vo výške 1675,30 eura a úhradami vo výške 879,14 eura) a nedoplatku na zálohových platbách na služby spojené s užívaním bytu za rok 2009 vo výške 1344,58 eura (za mesiace 1,3-8/2009 7 x 171,93 eura + za mesiac 9/2009 141,07 eura). Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by súčasťou uhradeného dlhu bola zmluvná pokuta. Pokiaľ aj poukazoval právny zástupca žalobkyne na nedôvodnosť nároku na úhradu zálohových platieb na služby spojené s užívaním bytu, z dôvodu ich splatnosti až v nasledujúcom kalendárnom roku, už zo samotného označenia platby ako „záloha“ je zrejmé, že sa jedná o preddavok na služby spojené s užívaním bytu, ktorý sa platí na uvedené služby vopred. Uvedená skutočnosť vyplýva aj zo zálohového predpisu, ktorý, v súlade so zmluvou o výkone správy, určuje, že záloha je splatná za bežný mesiac mesačne vopred a z ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, podľa ktorého vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní v súlade so zmluvou o spoločenstve alebo so zmluvou o výkone správy poukazovať preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv a § 10 ods. 6 citovaného právneho predpisu, podľa ktorého úhrady za plnenia sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní mesačne vopred uhrádzať na účet domu v banke. V tejto súvislosti (súd) zdôraznil, že v prípade vzniku bezdôvodného obohatenia v zmysle § 454 OZ je zásadne povinným na vydanie bezdôvodného obohatenia ten, za koho sa dlh plnil. Ďalej poukázal na ustálenú judikatúru (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 23/2011), v zmysle ktorej ten, kto plnil za iného (dlžníka), má právo požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia od toho, za koho plnil, a nie od toho, komu plnil. Nie je pritom rozhodujúce, či plnenie bolo poskytnuté so súhlasom dlžníka, no nesmie ísť o situáciu, kedy by bolo plnené proti jeho vôli. Len v prípade plnenia dlhu, ktorý už zanikol, prípadne neexistujúceho dlhu, by došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa (rozsudok Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 29 Odo 289/2001). V zmysle citovaných právnych záverov, žalovaný 1) nie je pasívne vecne legitimovaným na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 454 OZ. Keďže žalobkyňa plnila žalovanému 1) existujúci dlh žalovanej 2) a jej manžela, nevzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného 1) ani v zmysle § 451 ods. 2 OZ (t. j. plnením bez právneho dôvodu). Súd nemal preukázané, že by k plneniu žalovanému 1) došlo proti vôli žalovanej 2) a jej bývalého manžela ako dlžníkov, čo by zakladalo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému 1). Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že s nevestou (žalovanou 2), aj so synom o dlhu aj o tom, že by dlh za nich zaplatili, hovorili. Následne síce tvrdila, že sa tak asi stalo len prostredníctvom vnuka, asi až po úhrade dlhu, avšak uvedené skutkové tvrdenia, najmä s ohľadom na ich vzájomnú rozpornosť, súd nepovažoval za preukázané. Naopak, z predložených listinných dôkazov, ako aj zo samotnej skutočnosti vykonania úhrady dlhu žalobkyňou a jej manželom mal preukázané, že žalobkyňa a jej manžel pred splnením dlhu žalovanej 2) a jej bývalého manžela, mali vedomosť o výške dlhu, o čísle účtu, vrátane variabilného symbolu, na ktorý treba dlh zaplatiť, ktoré mohli získať len od samotných dlžníkov, t. j. žalovanej 2), resp. jej bývalého manžela. Žalobkyňa spolu s podanou žalobou predložila listinný dôkaz - Stav konta správy priestorov, vystavený na jej syna, ktorého obsahom bol prehľad dlhu na službách spojených s užívaním bytu k 31. 8. 2009. Hoci pri výsluchu nevedela uviesť, ako uvedený listinný dôkaz nadobudla, je zrejmé, že ho mohla získať len od dlžníkov, t. j. žalovanej 2) a jej bývalého manžela, čo súd považoval za pravdepodobné, najmä vzhľadom na príbuzenský vzťah žalobkyne a bývalého manžela žalovanej 2). Z uvedených skutočností súd vyvodil záver, že minimálne syn žalobkyne mal vedomosť o tom, že žalobkyňa a jej manžel sa rozhodli uhradiť dlh za užívanie bytu.

4. Pokiaľ ide o nárok smerovaný/uplatnený voči žalovanej 2/, žalobkyňa sa ho domáhala titulom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 454 OZ, podľa ktorého sa bezdôvodne obohatí ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. Tu okresný súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 23/2011, v zmysle záverov ktorého je táto skutková podstata naplnená za predpokladu, že ten, kto plnil inému, túto povinnosť nemal a plnil, namiesto toho, kto bol na toto plnenie povinný (t. j. namiesto dlžníka). Predpokladom je, že prijatím plnenia veriteľom zanikol dlh dlžníka. Dlžník, za ktorého bolo plnené, sa tak stáva obohateným na úkor toho, kto za neho veriteľovi plnenie poskytol (uspokojil veriteľovu pohľadávku, prípadne iba čiastočne). Takýmto splnením dlžníkovho dlhu sa jeho majetkový stav neznížil, ako by tomu bolo, pokiaľ by svojmu veriteľovi plnil zo svojho. Obohatený tak získava majetkový prospech v okamihu, keď zanikol jeho dlh. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie však nevzniká, ak plneniu predchádzala dohoda dlžníka a tretej osoby, že dlh za dlžníka splní veriteľovi (obdobne Nejvyšší soud České republiky v uznesení sp. zn. 20 Cdo 2958/2006). Súd považoval z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyňa a jej manžel sa minimálne s bývalým manželom žalovanej 2) dohodli na prevzatí plnenia v zmysle § 534 OZ, teda že žalobkyňa a jej manžel zaplatia žalovanému 1) ako veriteľovi spoločný dlh žalovanej 2) a jej bývalého manžela. Dohodou o prevzatí plnenia sa tretia osoba zaväzuje, že splní za dlžníka jeho záväzok voči veriteľovi. Na uzavretie dohody sa nevyžaduje písomná forma a k jej vzniku môže dôjsť aj konkludentne tak, že tretia osoba dlh za dlžníka

splní a dlžník uvedené plnenie akceptuje a nenamieta. Žalobkyňa vypovedala, že o dlhu so žalovanou 2) a jej bývalým manželom hovorili, rovnako ako o úhrade dlhu žalovanému 1) žalobkyňou a jej manželom. Potom, pokiaľ aj žalovaná 2) uviedla, že so žalobkyňou o dlhu a jeho úhrade nerozprávala, bola uvedená skutočnosť preukázaná minimálne vo vzťahu k jej bývalému manželovi. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z predložených listinných dôkazov, najmä Stavu konta správy priestorov, ako aj zo samotnej skutočnosti vykonania úhrady dlhu žalobkyňou a jej manželom, tak ako to už bolo okresným súdom vyhodnotené (bod 3 tohto odôvodnenia). Syn žalobkyne teda musel bezpochyby mať vedomosť o tom, že žalobkyňa a jej manžel sa rozhodli uhradiť jeho dlh, a to ešte pred samotným vykonaním plnenia, o čom svedčí najmä spôsob vykonania plnenia na účet žalovaného 1), pričom uvedenú skutočnosť akceptoval a nenamieta. Žalovaná 2) uviedla, že o úhrade dlhu žalobkyňou a jej manželom sa dozvedela od ich príbuzných, keďže žalobkyňa sa pokúšala zabezpečiť prostriedky na úhradu dlhu. Dlž za roky 2008 až 2009 neuhrádzala, predpokladala, že ho uhradila žalobkyňa s manželom z prostriedkov, ktoré si požičali od príbuzných. Po doručení výzvy žalobkyne na úhradu sumy, ktorú žalobkyňa zaplatila, žalovaná 2) skutočnosť úhrady dlhu žalobkyňou akceptovala a žiadnym spôsobom nenamieta. Navyše, podľa právneho názoru okresného súdu, predstavovalo uzavretie dohody o prevzatí plnenia bežnú vec (s prihliadnutím na charakter prevzatého plnenia - dlh za služby spojené s užívaním bytu), ktorú mohol vybaviť bývalý manžel žalovanej 2) samostatne. Keďže súd mal preukázané, že žalobkyňa a jej manžel uzavreli konkludentne s bývalým manželom žalovanej 2) dohodu o prevzatí plnenia, v ktorej sa dohodli, že žalobkyňa a jej manžel zaplatia za bývalého manžela žalovanej 2) a žalovanú 2) ich spoločný dlh žalovanému 1), pričom odplatnosť prevzatia plnenia preukázaná nebola, uzavrel, že žalobkyňa nevznikol voči žalovanej 2) nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Okresný súd sa nestotožnil s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne - v súvislosti so skutočnosťou, že plnenie za žalovanú 2) a jej bývalého manžela bolo poskytnuté zo spoločných prostriedkov, patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a jej manžela. V danej spojitosti pripomenul závery aplikačnej praxe (rozsudok Najvyššieho súdu ČSR 3 Cz 61/88, rozsudok Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28 Cdo 555/2002), v zmysle ktorých je každý z bezpodielových spoluvlastníkov oprávnený na podanie žaloby na vydanie neoprávnene zadrživanej veci. Preto aj každému z manželov samostatne prislúcha právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z uvedeného dôvodu bola žalobkyňa oprávnená domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia samostatne. Okrem toho, s ohľadom na solidaritu manželov za splnenie spoločných záväzkov, vzniknutých počas trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 145 ods. 2 OZ, nemusel na strane žalovaných vystupovať aj bývalý manžel žalovanej 2).

6. Nakoľko v konaní boli v celom rozsahu úspešní žalovaní, vznikol im voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania, ktorý (nárok) im súd prvej inštancie priznal v plnom rozsahu. Dodal, že nemal preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania v konaní úspešným žalovaným. Navyše, žalobkyňa uvedené dôvody ani netvrdila a rozhodnúť v zmysle § 257 CSP nenavrholala.

7. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a domáhala sa napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namieta, že okresný súd sa nevysporiadal s jej tvrdením o dôvodnosti nároku z dôvodu splatnosti nedoplatku až v neskoršom období. Najmä u zálohových platieb za obdobie roka 2009 je totiž táto argumentácia dôvodná. V tejto súvislosti poukázala na § 186 ods. 1) CSP v spojitosti s § 8a ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a zdôraznila, že v prípade zálohových platieb za rok 2009 sa až 31.05.2010 stáva zrejmom skutočnou výška prípadného nedoplatku. Toto je moment pre vznik nároku na nedoplatok, a do uvedeného momentu ide prakticky o neexistujúci záväzok. Pokiaľ potom (ako uvádza aj súd prvej inštancie v odôvodnení) časť zo sumy 2140,77 eur predstavuje suma zodpovedajúca výške preddavkov za rok 2009 o hodnote 1344,58 eur, treba konštatovať, že žalovaný tieto mohol platne ako nárok vyúčtovať až nasledujúci kalendárny rok, do 31.05.2010. Preto bolo do tejto výšky (1.344,58 eur) plnené žalobkyňou žalovanému 1/ bez právneho dôvodu (na neexistujúci záväzok - dlh). Pokiaľ by žalovaný 1/ aj namieta, že v nasledujúcom období (po vyúčtovaní nedoplatkov v roku 2010), sa suma 1344,58 eur stala splatnou, nemožno prejednať, ako by sa v období po skutočnej splatnosti tejto časti sumy správala žalobkyňa, teda či by žalobkyňa za žalovanú 2/ a syna W. túto sumu vôbec plnila, resp. v akej výške. Každopádne v čase plnenia (28.10.2009, resp. 8.12.2009) táto suma nepredstavovala existujúci

dlh na splnenie ktorého by mal žalovaný 1/ nárok. Odvolateľka je teda názoru, že na uvedené mal súd prvej inštancie prihliadnuť a najmenej do výšky 1.344,58 eur mal žalobe voči žalovanému 1/ vyhovieť. 8.Vo vzťahu k žalovanej 2/ odvolateľka poukázala na § 34 OZ, definujúci právny úkon ako prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Nadväzne argumentovala, že z výpovede žalovanej 2/ bolo jednoznačne preukázané, že neuzatvorila (nemala vôľu, nemala žiadny úmysel) so žalobkyňou, resp. jej manželom žiadnu dohodu o prevzatí dlhu ani žiadnu dohodu o pristúpení k dotknutému záväzku. Taktiež z výpovede žalobkyne nemožno jednoznačne a nepochybné vyvodit' záver, že so svojim synom W. mala uzavrieť dohodu o prevzatí dlhu, resp. dohodu o pristúpení k dotknutému záväzku, z jej výpovede (aj keď určitým spôsobom chaotickej, vzhľadom na jej zdravotný stav, na ktorý súd prvej inštancie upozornila) vyplýva, že o zaplatení sa dohodla so svojim manželom L., pôvodne žalobcom 2/, teda že išlo o dohodu s jej manželom, že za syna a nevestu zaplatia dotknutú sumu. Tiež považovala za dôležité upozorniť, že z jej výpovede nemožno vyvodit' nepochybný záver o obsahu vôle syna uzavrieť resp. neuzavrieť súdom tvrdenú zmluvu prevzatí dlhu, resp. dohodu o pristúpení k záväzku, pričom iný dôkaz jednoznačne a nepochybné záver súdu preukazujúci o údajnej existencii takejto vôle syna žalobkyne uzavrieť takúto dohodu neexistuje. Existenciu údajnej vôle uzavrieť alebo neuzavrieť dohodu nemožno vyvodit' len z vyjadrenia druhého účastníka dohody. Podľa odvolateľky teda skutkový záver súdu o údajnej existencii dohody o prevzatí dlhu, resp. dohody o pristúpení k dotknutému záväzku neobstojí a je založený len na nepreukázaných predpokladoch súdu. Navyše, súd prvej inštancie nie je jednotný vo vymedzení, aká dohoda mala byť medzi žalobkyňou a jej synom vlastne uzavretá. Na strane jednej túto označuje ako dohodu o prevzatí plnenia - dlhu, teda dohodu v zmysle § 531 OZ, ktorá však pre svoju platnosť vyžaduje súhlas veriteľa (ktorý bezpochyby neexistuje) a na druhej odkazuje na ustanovenie § 534 OZ, ktoré upravuje osobitný právny inštitút pristúpenia k záväzku. Vzhľadom na neexistenciu súdom tvrdenej dohody, ktorá by potom vylučovala bezdôvodné obohatenie v zmysle § 534 OZ, sa preto nemožno stotožnit' ani so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňi nevznikol voči žalovanej 2/ nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9.Napokon, odvolateľka (pre prípad potvrdenia vecnej správnosti napadnutého rozsudku) poukázala na možnosť súdu z úradnej povinnosti nepriznať náhradu trov konania, pričom za dôvod hodný osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP označila okolnosť, že k nutnosti podania žaloby aj voči žalovanému 1/ mal prispieť práve žalovaný 1/ svojimi krokmi v súvislosti s výkonom správy domov.

10.V písomnom vyjadrení žalovaný 1/ navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť. Tvrdenie žalobkyne o neexistujúcom záväzku označil za účelové, resp. svedčiace o neznalosti zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a bytových priestorov, s ktorým tvrdením sa súd prvej inštancie správne vysporiadal. Splatnosť preddavkov do FPUaO a preddavkov na služby spojené s užívaním bytu v danom roku 2009 okresný súd správne posúdil podľa § 10 ods. 1 a ods. 6 predmetného zákona, v zmysle ktorého vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní poukazovať preddavky do FPUaO a preddavky na úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu mesačne vopred. Taktiež splatnosť nedoplatku na vyúčtovaní za rok 2008 náležite vyhodnotil v zmysle § 8a ods.2 dotknutého zákona. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy riadne vyhodnotil, na základe čoho dospel k správne mu záveru o nedôvodnosti žaloby aj vo vzťahu k žalovanej 2/.

11.Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Žalovaný 1/ preto dal do pozornosti odvolacieho súdu, že žalobkyňa, zastúpená advokátom, v konaní pred súdom prvej inštancie, nielen, že neuplatnila pred skončením dokazovania žiadne dôkazné návrhy, ale ani vo svojom odvolaní neuviedla skutočnosti a dôkazy, ktoré nemohla uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie, čím nie je daná možnosť aplikácie ust. § 366 CSP. Navrhované zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodu tvrdeného nedostatku vôle žalobkyne zaplatiť veriteľovi splatnú pohľadávku, bez toho, aby žalobkyňa jednoznačne túto vôľu poprela a bez akéhokoľvek návrhu žalobkyne zastúpenej advokátom na doplnenie dokazovania (napríklad podľa § 197 CSP), by podľa názoru žalovaného 1/ mohlo znamenať obchádzanie § 154 CSP upravujúceho zákonnú koncentráciu konania a mohlo by byť precedensom pre strany nespokojné s rozhodnutím súdu prvej inštancie aj v iných konaniach.

12.Tvrdenie žalobkyne o nesprávnosti napadnutého rozsudku vo výroku o náhrade trov konania označil za účelové a nedôvodné. Podľa žalovaného 1/ u žalobkyne dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP nie sú dané. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní netvrdila, že jej majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery odôvodňujú aplikáciu § 257 CSP. Žalobkyňa nie je v hmotnej núdzi, inak by po jej preukázaní mohla využiť služby advokáta určeného

Centrom právnej pomoci a neplatila by za služby advokáta so sídlom v Banskej Bystrici. Pokiaľ podľa žalobkyne dôvodom hodným osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP má byť skutočnosť, že k nutnosti podania žaloby aj voči žalovanému 1/ mal prispieť práve žalovaný 1/, ten dal do pozornosti, že žalobkyňa už pred úhradou pohľadávky žalovanému 1/ musela najmenej od vlastníka bytu /svojho syna a bývalého manžela žalovanej 2/ vedieť o existencii dlhu, a to, že dlh predstavuje nedoplatok na vyúčtovaní služieb spojených s užívaním bytu za rok 2008 vo výške 796,19 eur a nedoplatok na splatných zálohových platbách za užívanie bytu ku dňu 31.12.2009 vo výške 1344,58 eur, čoho dôkazom je variabilný symbol, ktorý žalobkyňa uviedla pri úhrade dlhu dňa 8.12.2009 hotovostným vkladom na účet žalovaného 1/, pozostávajúci z čísla bytového domu evidovaného v systéme žalovaného 1/ (029), z čísla vchodu XX, čísla bytu XX a poradia vlastníka bytu /1/. Žalobkyňa napriek tejto vedomosti žalobu proti žalovanému 1/ podala a na tejto zostala až do vyhlásenia rozhodnutia, čo nemožno považovať za účelné bránenie svojich práv a čo potvrdzuje, že žaloba proti žalovanému 1/ bola od začiatku podaná nedôvodne.

13.Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

14.Pri rešpektovaní logickej systematiky zvolenej okresným súdom (t.j. primárneho posúdenia nároku voči žalovanému 1/) odvolací súd považuje za nevyhnutné východiskovo odmietnuť argumentáciu odvolateľky, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jej tvrdením o splatnosti (dlhu), ktorá nastala až v neskoršom období. Naopak, okresný súd jednoznačným spôsobom zodpovedal predmetnú otázku (bod 3 tohto odôvodnenia) a krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s určujúcou úvahou o (mesačnej/opakujúcej sa) splatnosti (vyplývajúcej z relevantnej zákonnej i zmluvnej úpravy) zálohových platieb na služby spojené s užívaním bytu. Konečné vyúčtovanie je účtovné zhrnutie/započítanie uhradených/predpísaných súm a skutočných nákladov súvisiacich s užívaním príslušného bytu, výsledkom ktorého (zhrnutia) je stanovenie/zistenie existencie nedoplatku (dlh) alebo preplatku (pohľadávka) vlastníka bytu na predmetných úhradách za predchádzajúci kalendárny rok. Opísané však nič nemení na (už spomenutej) zákonnej povinnosti uhrádzať mesačné zálohové platby. Odvolateľka teda účelovo zamieňa splatnosť potencionálneho dlhu z konečného ročného vyúčtovania a splatnosť mesačných preddavkov. Nadväzne nie je možné dospieť k záveru, že nesplnenie záväzku v podobe úhrad mesačných záloh predstavuje neexistujúci dlh. Uvedené (neexistencia dlhu) by nastalo práve a len v prípade, ak by v rámci konečného vyúčtovania (na ktoré poukazuje odvolateľka) preddavkov uskutočňovaného k príslušnému dátumu nasledujúceho kalendárneho roka vyšlo najavo, že žalobkyňa plnila niečo, na čo žalovaný 1/ nemal nárok (t.j., že syn a nevesta žalobkyne neboli povinní uhrádzať preddavky). Takúto skutočnosť však žalobkyňa ani len netvrdí a nezodpovedá to ani zisteným okolnostiam prípadu.

15.Pokiaľ ide o žalobu uplatnenú (osobitne) voči žalovanej 2/, krajský súd za zásadnú považuje skutočnosť, že žalobkyňa v tejto časti nároku neunesla bremeno tvrdenia. V skutkovom vymedzení žaloby totiž absentuje konštrukcia umožňujúca posúdenie, akým právnym titulom je vlastne sporný nárok od žalovanej 2/ uplatnený. Za takéhoto rozsahu skutkových tvrdení by zo strany konajúceho súdu nešlo o právne posúdenie veci, ale o (neprípustné) iniciatívne kreovanie skutkového stavu (za sporovú stranu), čo je v rozpore s princípom rovnosti sporových strán. Inými slovami, pokiaľ sa nejedná o plnenie omylom za žalovanú 2/ (čo možno vylúčiť), nie je zo skutkového rámca predostretého žalobkyňou zrejmé, čo (aký právny titul) jej plnenie predstavovalo (pôžička, dar, prevzatie dlhu podľa § 535 OZ, iné ?). V dôsledku opísaného stavu (založeného žalobkyňou) nie je potom možné ani presvedčivým spôsobom vyvodit'/označiť právny titul, na základe ktorého by mala byť žalovaná 2/ povinná predmetnú sumu vrátiť. Púhe označenie nároku ako bezdôvodné obohatenie (v podobe plnenia za iného) bez ďalšieho (predovšetkým bez relevantných skutkových tvrdení) nemôže privodiť procesný úspech žaloby, nakoľko nepokrýva všetky eventuality možného právneho titulu plnenia zo strany žalobkyne (napr. v zmysle úvah prezentovaných okresným súdom v bode 20 jeho odôvodnenia o minimálne konkludentnom prevzatí dlhu, keď vedomosť syna žalobkyne o prevzatí dlhu logicky vyvodil z dispozície žalobkyne platobnými údajmi, ktoré údaje mohla získať jedine od svojho syna - manžela žalovanej 2/, ktorých spoločný dlh takto uhradila), ktoré (tituly) automaticky (všetky) nezakladajú nárok na vrátenie plnenia (t.j. môžu byť neodplatné).

16.Konštatované úvahy viedli k potvrdeniu meritórnej časti napadnutého rozsudku.

17. Ako vecne správne napokon odvolací súd vyhodnotil aj závislé výroky o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a o trovách prvoinštančného konania. Okresný súd relevantnej procesnej norme zodpovedajúco posúdil absenciu kvalifikovaného dôvodu (vo veci 10C/103/2010 sa nejedná o totožné plnenie), pre ktoré by malo byť predmetné konanie prerušené a náležite aplikoval zásadu úspechu sporových strán v konaní. Odvolací súd nevzhladol (ako sa toho domáha žalobkyňa) v skutkových okolnostiach prípadu výnimočný dôvod nepriznania náhrady trov pre procesne úspešných žalovaných (v odvolacom ani prvoinštančnom konaní). Predovšetkým - pokiaľ ide o žalovanú 2/ - tu ani samotná žalobkyňa žiadny osobitný dôvod nepomenúva. Vo vzťahu k žalovanému 1/ bližšie nešpecifikované tvrdenie (žalobkyne) o „krokoch“ žalovaného 1/, ktoré (kroky) mali u nej vyvolať pochybnosti o zákonnosti jeho nároku, nemôžu obstáť vo svetle ustálených záverov súdu, ktoré jednoznačne vylučujú, že predmetom úhrady žalobkyne bola zmluvná pokuta, tobôž účelové tvrdenia žalobkyne o neexistencii dlhu pre nedostatok splatnosti preddavkov. Za danej situácie niet priestoru pre aplikáciu inštitútu dobrých mravov ohľadne trov konania. Preukázanou a ani tvrdenou nie je ani nepriaznivá majetková situácia žalobkyne.

18. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania (o nároku na ich náhradu) nachádza svoj právny základ v ustanovení § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP. Žalovaní boli v odvolacom konaní plne úspešní, preto im vznikol voči proti strane - žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O konečnej/konkrétnej výške týchto trov (po posúdení uplatnených trov v zmysle hľadísk uvedených v § 251 CSP) rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

19. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených vád. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.